

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2026. március 8.
(vasárnap)**

Horváth Géza

NE FÉLJETEK! HIGGYETEK!

Énekek: 202,1-3, 796, 718,1-2, 777

Lekció: Jer 31,1-13

Alapige: Jn 14,1-2

„Jézus Krisztus mondja: ne nyugtalankodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben és higgyetek én bennem! Az én Atyám házában sok lakóhely van, ha nem volna, megmondtam volna nektek. Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek.”

Imádkozzunk!

Urunk, hálás szívvel köszönjük neked, hogy együtt lehetünk ezen az istentiszteleten, hogy adtál nekünk lehetőséget, vágyat, indíttatást, hogy eljőjjünk szent igéd hallására. Köszönjük, hogy a te néped mindig ezért gyülekezett össze, és nem csak azért, hogy egymással találkozzon, egymásra mosolyogjon vagy kezét fogjon ismerőssel vagy ismeretlennel, hanem a te közeledbe jöttünk, Urunk, mennyei Atyánk. Azért, hogy halljuk a te szavadat, halljuk a te igédet, amit készítettél, és együtt leborulva imádságban könyörögjünk, megvallva azt, hogy Te vagy a dicsőségnek napfénye, az Istentől jött világosság, Úr Jézus Krisztus.

Mi csak azt kérhetjük, hogy indítsd lelkünk készsége, nyisd meg fülünk, szívünk és szánk. Köszönjük neked, hogy a hallott ige előtt kell meghajolnunk, ezért adj nekünk bölcs szívet, ahogy Salamon is kérte, hogy megérthessük a te akaratodat, szándékodat. Hadd köszönjük meg neked, hogy az elmúlt héten is sok baj között megvidámítottál, hordoztál! Köszönjük, ha feddened kellett, akkor mi elfogadhattuk az intést. Köszönjük, hogy vigasztaltál, bátorítottál, köszönjük a napi igéket, a napi csendességeket, imádságainkat, és köszönjük, hogy most együtt is áldást kérhetünk és várhatunk tőled. Jövel Szentlélek, Úristen, és töltsd be a mi szíveinket épen, hogy most valóban a Földtől elszakadjunk,

NE FÉLJETEK! HIGGYETEK!

és csak tehozzád ragaszkodjunk! Földi dolgaink helyett indítsd tekintetünket most a mennyei értékekre, köszönjük a mai napra elkészített ígét, ezáltal vezérelj, pásztorold a mi életünket és lelkünket, hűséges Urunk! Jézus Krisztus nevében kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, szolgálatom alatt háromszor adatott meg nekem az a lehetőség vagy kiváltság, hogy új harangot rendeljünk a meglévők mellé. Amikor egy gyülekezet vagy a megbízottja felhívja a harangöntőt, akkor az az első kérdése, hogy a meglévő harang milyen hangú. Ugyanis összhangban kell lennie az új harangnak vagy harangoknak a meglévővel, és olyan hangúra öntik a következőt, hogy azok egymást kiegészítsék.

Így voltam én is, hogy a mai ószövetségi ígénk csodálatosan illeszkedik az újszövetségihez, ugyanaz a gondolat fogalmazódik meg benne, amit így szeretnék ma megfogalmazni, hogy: ne féljete! Valaki kiszámolta, hogy állítólag a Bibliában 365-ször fordul elő Jézus Krisztusnak ez a kijelentése, hogy: ne félj, vagy ne féljete! Ez nagyon fontos testvérek, ahogy ezen az istentiszteleten nemcsak a két ige cseng össze, hanem mint következő harangok, az énekeink is hozzá vannak hangolva az ígéhez. „Mit bánkódnál, menny fia?”, vagy még a KT kérdések is kiegészítik, amikor a teremtő és gondviselő Istenről, aki Jézus Krisztusban Atyánk, olvashattuk, hogy az Ő akarata nélkül semmi még csak meg sem mozdulhat.

Mit jelent a gondviselés a mi számunkra? Azt, hogy bármilyen időben, bármilyen körülmények között tudjuk, hogy Isten az Úr, övé a teremtett világ, menny és föld, látható és láthatatlanok, és a kezében tart mindent. Erre azért van ma különösen nagy szükségünk, mert a mögöttünk levő héten nagyon aggasztó dolgok történtek. Ahogy hallottátok a híreket, aminek mi csak egy részét halljuk vagy tudjuk, nem látunk bele a történések hátterébe, de amit hallunk, az is éppen elég. A háborús veszély, az energiaválság, és nem is sorolom tovább, testvérek. Látjátok, a Bibliai korban, az Ószövetségben is így volt ez, csak ott más volt a fenyegetettség, más volt a veszély.

Az Ószövetségben olvasunk amálekítákról, gibeonitákról, asszírokról, Egyiptomról. Ézsaiás részeket szentel annak, hogy a különböző népek ellen prófétáljon, akik valamiféleképpen az Isten népét nyomorgatták, vagy elpusztítására törtek. Ha valaki ilyen szemmel olvassa az Ószövetséget, a mai ígénk pedig az Újszövetségben szintén hasonló, amikor Jézus Krisztus azt mondja, hogy ne nyugtalankodjék a ti szívetek, mert ott is egy nagy nyugtalanság volt. Jézust nemsokára nem látják, búcsúzik tőlük, hogy visszamegy az Atyához, és ezzel köszön el az Úr Jézus tőlük, hogy: ne nyugtalankodjék a ti szívetek, és ne féljen! Az eredeti szövegben ez a szó, hogy nyugtalanság, azt jelenti: megrendülés. Tehát, úgy is lehetne fordítani, és így fordították többen a fordítók közül, hogy: ne rendüljön meg a ti szívetek! És ez, hogy ne rendüljön meg, ugyanaz a szó, ami a János 5-ben szerepel, amikor a Bethesda tava felkavarodik, amikor időnként

angyal szállt a tóra, és felkavarta a vizet, ott ugyanez a szó szerepel. Tehát, ha a mi lelki életünkre vonatkoztatjuk, akkor lehet így fordítani, hogy nyugtalanság, megrendülés, felkavarodás, mikor bennünk is minden felkavarodik, érzések, érzelmek és minden más.

Biztosan voltunk már mi is úgy, testvérek, hogy nagy okunk volt a félelemre, az aggodásra, a csüggedésre. A Zarándok útja c. történetben Zarándok belekerül a csüggedés mocsarába, mert ezen az úton ilyen is van, hogy csüggedés mocsara, de nem csak belekerül, hanem Isten kegyelme ki is húzza onnan. Ennek a mai igének is ez a csodája, hogy Jézus Krisztus mindig megoldást készít, nem csak a bajt tárja fel, nem csak azt mondja, hogy mi van, hanem mindig arra irányítja a hívők figyelmét, hogy mit ajánlok, mit teszek. Ebben a mai igében is, amit most meg fogunk nézni, testvérek, tulajdonképpen erről van szó. Jézus azt mondja, hogy: ne féljete! Amikor a hajó aljában fekszik, és a tanítványok felköltik, most hadd mondjam a régi ének szavával: „nem bánod, ha elveszünk is, hogy’ alhatol mélyen?” Jézus felkel, és szemükre hányja a hitetlenségüket, mert olyan hajóban vannak, ahol ott van Jézus. Akkor kellene félniük, ha nem volna ott Jézus, akkor minden okuk megvolna a csüggedésre. Mivel ott van az Úr, vagy amikor a tanítványok, emlékszünk, meglátják a vízen, hogy megy feljűk, és azt hiszik, hogy kísértet, azt mondja: bízzatok, én vagyok, ne féljete! Olyan közel vagyok hozzátok, nincs ok a félelemre, nincs ok a nyugtalanságra. Adja az Úr, testvérek, hogy ebben az igében lássuk meg, hogy Jézus ezeknek a nyugtalan vagy megrendült szívű tanítványoknak hogyan emeli fel a tekintetét, és hogyan biztatja őket arra, hogy: „higgyetek Istenben, higgyetek én bennem!”

Jézus, nem a megrendüléstől akarja óvni tanítványait, mert az elkerülhetetlen, ahogy meg van írva, elkerülhetetlen, hogy botránkozások ne legyenek. Az ember életében elkerülhetetlen, hogy ne legyen ilyen megrendülés, ilyen felkavarodás, de Jézus azt mondja, hogy nem ettől óv meg bennünket, hanem a hitetlenségtől, ennek az állapotnak a kezelhetetlenségétől. Azt akarja nekünk elmondani, hogy ez a megrendülés úgy érjen bennünket, hogy hitben talál bennünket. Ez a felkavarodás úgy érjen engem, hogy én az Őbenne való hitben vagyok, mert ha nincs megrendülés, akkor magabiztosság van. Ott van értelme vigasztalásnak, erősítésnek, bátorításnak, ahol a lélek megrendül, és akkor jön Jézus, mert Jézus ott van velük. Mondhatná valaki, hogy na de az ige pont arról szól, hogy elmegy: „elmegyek, hogy helyet készítsek nektek”. Az Isten igéjét tegyük egymás mellé, testvérek, mert Jézus nemsokára azt is mondja nekik, hogy: „íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!” Ő testileg visszamegy az Atya jobbára, mert onnan jött, oda tartozik. Hogy mondja a hitvallásunk? Majd fogjuk hallani, de az nem jelenti azt, hogy igéjére, lelkére, Isteniségére és fenségére nézve viszont nem távozik el tőlünk. Miért nincs oka félelemre? Mert Jézus él! Azért, mert Jézus itt van velem. Azért, mert Jézus az Ő szeretetével nincs messze tőlem. Éppen a tanítványok kell, hogy tudják, amit a zsoltáríró így mond: „Isten közelsége oly igen jó nekem!”

Nézzük meg, hogy mit jelent ez a tanács, hogy: higgyetek Istenben és higgyetek énbennem! Valaki azt mondta erre, hogy ez nem parancs, hanem egy

NE FÉLJETEK! HIGGYETEK!

---

végző lehetőség. Ez egy kegyelmi kiváltsága az embernek, hogy egyszerűen hitünk. A hit, mondja a Biblia, a nem látott dolgokról való meggyőződés. Figyeljük meg, hogy Jézus Krisztus mennyire a mennyekre irányítja a figyelmet! Mi hajlamosak vagyunk arra, amire a tanítványok is, hogy csak a láthatókat lásuk, csak azt, amit felfogunk szemmel, amit érzékelünk, és ne arra nézzünk, ami a valóság, ami a Krisztusban van. Mondok egy-két példát. Amikor a Jelenések könyve íródik, az első fejezet csodálatosan beszél Istenről. Ilyeneket olvasunk, hogy: „aki volt, aki van, és aki eljövendő, Jézus Krisztustól, a hú tanútól, aki elsőszülött a halottak közül, aki a föld királyainak fejedelme, aki szeret minket és vére által megváltott, aki tett bennünket szent néppé.” Utána folytatódik a hét gyülekezetnek szóló levéllel, melyekben ott vannak azok a rettenetes szenvedések, amik igazán felkavarják a gyülekezet életét vagy a gyülekezeti tagok lelkét. Van ott kísértés, próba, világ, sátán zsinagógája, nem is sorolom tovább, de érdemes elolvasni, hogy mennyi ok van arra, hogy az ember nyugtalan legyen. Mivel folytatódik a Jelenések könyve? A mennyei Jeruzsálem felvázolásával, hogy ott van a Júda nemzetségéből való oroslán, aki győzött. Ott vannak a megváltottak, ott vígan lépkedünk színarany utcákon át, halljuk angyalok dicséretét. Jézus úgy vigasztal, hogy a láthatókról a láthatatlanokra irányítja a figyelmet, a jelenről az eljövendőre. Az eljövendő már készen van. Fontos, hogy ami készen van, az az utolsó időben nyilvánvaló legyen. Éppen ezért, nagyon fontos nekünk is, hogy felemelje tekintetünket a jelenlévőről, a mostaniról az eljövendőre. Vesd bizalmadat abba az Istenbe, aki volt, aki van és aki eljövendő! Milyen drága a mi Urunk, hogy így vigasztal bennünket!

Valamelyik vasárnap ki akartam írni egy éneket, ami a régi énekeskönyvben úgy kezdődött, hogy: „gyűjtsünk oly kincset, melyet a tűz koha, hév forrósága nem emészt meg soha! Tűzben megpróbált arany ez a kincs, melyhez semmi veszélynek jussa nincs.” Megdöbbsentem, hogy nincs benne az új énekeskönyvünkben. Egy-két napon belül, mikor ezen felkavarodott a lelkem, ezen nyugtalanodtam, akkor kezembe került egy régi XIX. századi debreceni énekeskönyv. Akkor még az egyházban nem volt ilyen általános énekeskönyv, amit mindenki használ, hanem a debreceni kerületnek is külön volt egy énekeskönyve. Ez volt az úgynevezett debreceni énekeskönyv. Elkezdtem fellapozni, mert engem mindig érdekelnek az énekek, és egy nagyon érdekes dologra lettem figyelmes, hogy miért nem kerülhetett be ez a „gyűjtsünk oly kincset” kezdetű ének az új énekeskönyvbe. Mert mire vonatkozott? Ha valaki megnézi a debreceni énekeskönyvet, abban volt ilyen címszó, hogy tűzvészkor. Ha leégett a fél város, leégett a fél falu, a templomokat úgy építették az Alföldön, hogy volt rajtuk egy körben karzatszerű, erkély-szerű perem, ahonnan nézték, hogy hol van tűz. Nádtetős házak voltak, deszkákból építkeztek, ami jól kiszáradt, akár a kályhából, akár a gyertyából kipattant egy láng, és leégett minden. Aztán tovább néztem, vannak ilyen fejezetek, hogy jégesőkor, csecsemő halálakor, és a szívemet úgy átmelengette, hogy Uram, de jó, hogy neked minden élethelyzetünkben van vigasztalásod, mert a magyar ember az ígéhez, az énekhez menekül. Szívének keservét és fájdalmát mindig elénekelte az Isten előtt. Kicsit szo-

morú voltam, hogy a mostani énekeskönyvben már nincsenek ilyen fejezetek. Lehet mondani, hogy azért, mert nincs csecsemőhalandóság, mert van orvosi ellátás. Lehet mondani, hogy nincs tűzvész, mert nincsenek már nádtetős házaink. Lehet mondani, hogy nincs jégeső, illetve, ha van, nem is nagyon érdekel, mert majd Ugandából hoznak nekünk búzát, aztán ugyanúgy lesz kenyereink, legfeljebb egy kicsit drágábban. De amikor ezt megírták, testvérek, egy jégeső elvitte a család évi kenyérét. Elvitte a gyerekek elől azt, ami táplálék volt. Nem úgy volt, hogy majd hozunk valahonnan, majd megveszünk mást, hanem az egy nagy nyomorúságot jelentett.

Milyen fontos, hogy amikor a szívünknek van egy ilyen nyomorúsága, mert mondhatná valaki, hogy ma nincs tűzvész. Dehogynem! Ha valaki anyagilag tönkremegy, azt mondja: leégtem. Testvérek, mennyi tűzvész van, amikor elpusztítja valami idegen erő a reménységet, a hűséget, a tisztaságot, az erkölcsöt, az egyenességet, a szavahihetőséget! Ezek mind eléghetnek, jobbra el is égnek a mai társadalmunkban. Ezek is felperzselődnek, és semmivé lesznek. Nézzük meg, hogy miért mondja Jézus Krisztus úgy, hogy Istenben és én bennem higgyetek! Pontosan a János evangéliumában mondja mindig azt, hogy: „én és az Atya egy vagyunk”, „aki engem látott, látta az Atyát”. A János 17-ben, a főpapi imában mindig ott van ez a gondolat, hogy tieid az enyéme, ezek egyek, én és az Atya. Miért mondja Jézus, hogy Istenben és én bennem? Úgy értettem meg, hogy azért, mert ahogy most Jeremiást is olvassuk, a mi hitünk az Istenben azt jelenti, hogy egy olyan múltra néző hitünk van, amikor Isten cselekedett. Az akkori embereknél, az Ószövetség népénél ez döntő volt, hogy neked olyan Istened van, aki cselekedett, és az apák ezt mondták el a fiaknak. A mi Istenünk kihozott bennünket Egyiptomból hatalmas kézzel, kinyújtott karral, ment előttünk, mannát és fürjet adott. És minél több idő telt el, annál több hitbeli megtapasztalásuk volt. Az Istenben való hit ezt jelentette, hogy ez a szövetség, Istennek az embernek kegyelemből kínált szövetsége, még mindig áll. Ezt ő nem rúgta fel, nem tépte szét, nem semmisítette meg, nem vesztette el az érvényét. Az, hogy „higgyetek énbennem”, a Jézus Krisztusban való hit azt jelentette, hogy most, amikor néhány hét múlva Jézus Krisztust elfogják, megcsúfolják, tövis koronázzák, keresztre feszítik, akkor a hit nem erre fog nézni. Mint ahogy annak a századosnak a hite, nézzétek mire irányult: „bizony, ez Isten Fia volt!” Látszott ott valami ebből? Nem. Hogy amikor semmi nem látszott belőle, akkor is tudják, hogy Jézus csak elrejtette az ő Istenségét. És amikor a kereszten van, akkor még jobban elrejteti, mint akár a betlehemi jászolbólcsőben is. Ez a hit azt jelenti, hogy nem ez a Krisztus, akit le lehet győzni, meg lehet ölni, hanem: „higgyetek énbennem”, felemeli tekintetünket, hogy akkor is, amikor a láthatók ezt nem támasztják alá. Mert a hit pontosan a nem látható dolgokról való meggyőződés.

Nagyon szeretem az énekeskönyvben azt az éneket, ez talán bekerült az újba is, hogy: „nem látod-é a holdat, fél arca int mosolyg' csak, pedig kerek egész! Van mit itt lenn az ember, nem lát jól földi szemmel, s oktalan nevetni kész.” Az, hogy mi a holdnak csak egy részét látjuk, a sarlót vagy a felet, az nem ma-

NE FÉLJETEK! HIGGYETEK!

---

ga a hold, mert van egy olyan része, amit nem látsz. A valóság, testvérek, nem csak az, amit látunk, hanem az is, amit nem látunk, de ugyanúgy létezik. A hit ezt ragadja meg, ebbe tud kapaszkodni, hogy ez nem a valóság, ez csak a látzat. Mondok egy példát, és megértitek bizonyára még jobban. Amikor az emmausi tanítványok mennek hazafelé, Jézus melléjük szegődik, és beszél nekik, még nem ismerik meg. Mit mondanak Jézusnak? Azt mondják, hogy csak te vagy jövevény Jeruzsálemben, aki nem tudod, hogy mik történtek ezekben a napokban, mert bennünket ez foglalkoztat, hogy mik történtek ezekben a napokban? Jézus melléjük lép, és elkezd magyarázni az írásokat, hogy ezek meg vannak írva, és szemükre hányja hitetlenségüket, hogy nem hittek az írásoknak. Mert ezeknek be kell teljesedni, hogy fel fog támadni! És az emmausiak mennek szomorúan, lelkük fel van kavarva, nyugtalanok. Jézus azt mondja, hogy ezek meg vannak írva. Nem hisznek az írásoknak, mert csak a ma, a jelen, amit látnak, ami körülveszi őket, amik történtek ezekben a napokban.

Testvérek, nagyon fontos a számunkra, hogy Jézus Krisztus az övéinek biztatást ad: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem! És folytatja: az én Atyám házában sok lakóhely van, elmegyek, hogy helyet készítek nektek. Nézzük még meg ezt, hogy mit jelent ez az ige! A bibliai korban mindig a gazdának a feladata volt, hogy helyet készítsen. Emlékeztek, mikor Jézus előre küldi a tanítványait, hogy ott van egy ember, önála akarom a húsvéti bárányt megenni, mondjátok a gazdának, hogy készítse el. Ez így van nálunk is, ahány vendég jön, annyi széket teszünk, annyi terítéket teszünk az asztalra, ez mindig a házigazda feladata. Azzal, hogy Jézus azt mondja, helyet készítetek, egész egyszerűen azt akarja mondani, hogy én vagyok a gazda, aki ezt a helyet elkészítem. Luther kedves mondását hadd mondjam el! Felteszi a kérdést a nagy reformátor: mi a menny az értelmes ember számára? Felelet: semmi más, hanem Krisztus. Ezzel azt mondja, hogy ő a gazda.

Eszembe jutott, hogy amikor van egy nagy rendezvény vagy egy nagy sportesemény, egy híres koncert, és meghirdetik már egy évvel hamarabb, hogy lehet rá jegyet váltani. Milyen boldog az, aki vesz egy jegyet! Igaz, hogy nagyon sokba kerül, de megveszi a jegyet, elteszi az íróasztalfiókba, hogy majd, amikor kell, előveszem, de megvan a jegyem. Milyen fontos, testvérek, hogy legyen meg a jegy, mert van olyan rendezvény, hogy napok alatt elkapkodják, de lehet, hogy órák alatt elkapkodják a jegyet. Nagy kérdés az, hogy nekünk megvan-e a mennyei jegyünk? Még bizonyos vonatokra is kell helyjegy, ami azt jelenti, hogy oda nem ülhet senki, az a hely nekem van fenntartva. Olyan csodálatos ez, mikor Jézus azt mondja, hogy helyet készítek nektek! A hívó ember annak a boldog tudatában lehet, hogy a menyországban az egyik hely az övé. Mit mond Jézus? Az én jutalmam velem van. Mi nem tudjuk, hogy hol fogunk ülni. Jézus nem azt mondja, hogy páholyban vagy pótszéken fogsz, hanem azt mondja, hogy ott lesz helyed. A barátom mondta tavaly ezt a történetet, hogy elindult egy másik országba, és a repülőtéren vette csak észre, hogy nincs nála az útlevele. Ha nincs útlevél, akkor nem tudsz elutazni. Rögtön telefonált, hogy hozzák utána az útlevelet. Testvérek, az ige felteszi ma a kérdést, hogy vajon

mindannyian biztosak vagyunk-e abban, hogy van útlevelünk a mennybe. Van érvényes útlevelünk? Ez az érvényes útlevel vagy jegy csak egyetlen módon érvényesül vagy érvényesíttetik, mégpedig úgy, ha Jézus Krisztusnak a vére rajta van. És akkor viszont határidő nélküli. Akkor életünk végéig kitart, nem kell cserélni, mert ha Jézus Krisztus vére rajta van, akkor érvényes. Sajnos sokan még mindig abban vannak, hogy én magam akarom megszerezni ezt a helyet. Milyen borzasztó, amikor valaki azt hiszi, hogy megszerezheti! Valami olyanban bízunk, hogy majd neki ez meg fog adatni. Jézus azt mondja: helyet készítetek. Ő készíti a helyet. Ezt nem tudjuk sehogy megszerezni, se jó cselekedettel, se jóindulattal, se humánummal, se vallásos étellel, a vallásos életnek a szabályaival vagy előírásaival. Ezt a helyet csak kapni lehet, mert Jézus Krisztus szerzi az övéinek.

Azt jelenti másodszer, hogy még mindig van hely. Hogyha Isten ezt mondja ma, 2026-ban, hogy helyet készítetek nektek, ha ez az ige igaz ma is, már pedig igaz, akkor ez azt jelenti, hogy még van hely. Mit jelent ez ránk nézve? Egyrészt, hogy adjak hálát Istennek kegyelméért, hogy még van hely. Honnan tudjuk, hogy még van hely? Onnan tudjuk, hogy felkelt a nap ma reggel is. Minden reggel, amikor felkel a nap, és meglátjátok a szobátok ablakából a pirkadatot, akkor gondoljatok erre is! Ne csak arra, hogy mit kell ma tennem, milyen nehéz napom lesz, milyen harcaim lesznek, hanem arra gondoljatok, hogy még van hely! Mert ha betelik minden hely, azt mondja az ige, hogy Jézus akkor fog visszajönni. Tehát, ha ezek a helyek már beteltek volna, minden menyeyei férőhely, és milyen jó, hogy Jézus nem mondja, 144.000 hely van, hanem csak azt mondja, hogy: helyet készítetek nektek. Hogy van hely, ez egészen biztos, mert különben ma nem kellett volna már jönnünk istentiszteletre. Akkor fog visszajönni, mikor minden hely betelik, és most még igaz az ének szava, hogy: „van még hely ott, mely téged befogad”.

A másik hogy akik valamilyen misszióban vannak, ez legyen a missziónk alapja, a bizonyágtételünk motivációja! Ha van még hely, akkor az azt jelenti, hogy még az én bizonyágtételem, szolgálatom, igehirdetésem, munkám nem hiába való, még Isten hívhat ezekre a helyekre embereket. Ez a missziónk az alapja, hogy van még hely. Ha minden hely betelt volna, akkor hova hívogatunk? Nekem azt mondta az egyik nagyvárosban egy néni, hogy: hívogatunk, de hova? Nekünk van hova hívogatni, mert van hely.

A harmadik, amit ez az ige jelent a számunkra, hogy az Úr Jézus Krisztus úgy készít helyet, hogy személyre szabottan. Tehát, nem arról van szó, hogy mindenkinek készít helyet. Engedjétek meg, ha keményen is fog hangozni, ahhoz, hogy Jézus helyet készítsen valakinek, először arra törekedjen, hogy ő készítse helyet Jézusnak! Nehogy arra várjon valaki, hogy majd Jézus nekem helyet készít. A Lukács 2,7-ben olvassuk, hogy nem volt számukra hely a vendégfogadóháznál. A fogadós kiírta, hogy betelt minden hely. Hogyan várjuk azt, hogy Jézus helyet készítsen nekünk, ha mi nem készítünk neki helyet? Helyet készítünk-e neki az ünnepeinken, a vasárnapjainkon? Helyet készítünk-e a hétköznapi napokban, még akkor is, ha rohanunk? Van-e hely? Van-e idő? Helyet ké-

NE FÉLJETEK! HIGGYETEK!

---

szítünk-e a pihenésünkben? Helyet készítünk-e a szabadság alatt? Helyet készítünk-e neki a kapcsolatainkban, a családjunkban, a környezetünkben?

Van egy kedves karácsonyi énekünk, aminek egyik verse így szól: „Ó, kedves vendég, nálam szállj, bűnömtől ne iszonyodjál, térj be hozzám te szolgádhoz, szegény, megtérő juhodhoz!” Úr Jézus, szeretnék nálad lakni, te meg lakj itt a szívemben! Készíts nekem helyet, de először helyet készítek neked, te lakj az én szívemben! Testvérek, válaszolva az ígére, énekeljünk is erről a megtartó hitről, erről a növekvő hitről, amit kérjünk ami drága Urunktól, hogy növelje bennünk! Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, minden látszat ellenére sem, higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, szeretnénk mi is azt vallani, ahogy az énekíró és a dallamszerző is, az életének a nagy mélységében, nyomorúságában, a csüggedésében megírta ezt az éneket, hogy egyedüli reményünk csak Te vagy! Mi is mondjuk, hogy te benned bízunk elejétől fogva, téged tartottunk hajlékunknak. Mi is szeretnénk gyermeki hittel megvallani neked, hogy a bennünket körülvevő világnak a történéseiben, eseményeiben hozzád szeretnénk futni, menekülni! Úgy, ahogy a gyermek a viharokban, az esésekben odaszalad az édesanyjához, annak az ölébe, és ott keres vigasztalást. Mi is nálad szeretnénk oltalmat keresni Urunk. Felemeljük hozzád könyörgésünket, és engedd meg, hogy emeljük fel hálaadásunkat is! Sokszor akkor vesszük észre, hogy mit jelent valami, amikor elvételük, vagy amikor nem természetes, amikor nem jön. Sokszor nem adtunk hála az egészségünkért, az épségünkért, a békességért, a jólétért. Most, amikor talán sanyargatsz bennünket, elkezdünk rimánkodni, sírni, de kérünk azért, hogy először hozzád térjünk, drága Atyánk! Bűneinket megbánva hadd tudjuk azt mondani, hogy vétkeztünk, és azt cselekedtük, ami gonosz a te szemeid előtt!

Köszönjük, hogy a te gyermekeidet megerősíted, hálát adunk segítségért. Így különösen köszönjük annak a testvérünknek az életét, akit komoly műtéttel segítettél meg az elmúlt héten. Hadd kérjünk Téged, hogy minden betegünket, minden nyomorúságban levő erőtlent testvérünket Te hordozd és Te vezesd! Kérünk Téged azokért, akik gyászolnak, hogy adj nekik vigasztalást igéden keresztül, mert Te élsz és mi is élünk.

Hadd kérjünk, Urunk, szétszóródott nemzetünkért, egész országunkért! Áldd meg a határon túli gyülekezeteket, ahol Isten igéjét hirdetik, hiszen van még hely, még lehet hívogatni tehozzád! Könyörgünk azért, hogy amit most csöndes imádságban kérünk, légy jó meghallani, és legyen meg mindenben a Te akaratod!

Ámen.